Capitolul I

Noțiuni generale de dreptul afacerilor
Norma juridică

Secțiunea 1
Noțiuni generale de dreptul afacerilor

1. Dreptul român al afacerilor:

a. aparține sistemului de drept romano-germanic;
b. aparține sistemului de drept anglo-saxon;
c. este un sistem distinct de drept;
d. aparține sistemului de common-law.

2. Dreptul român al afacerilor:

a. cuprinde totalitatea normelor juridice care reglementează raporturile juridice patrimoniale şi nepatrimoniale stabilite între subiectele de drept civil, persoane fizice şi/sau juridice, aflate pe poziții de egalitate juridică;
b. cuprinde totalitatea normelor juridice care reglementează relațiile privind înființarea, organizarea şi funcționarea instituțiilor şi autorităților administrației publice şi relațiile acestora cu cetățenii;
c. cuprinde totalitatea normelor juridice care reglementează raporturile juridice stabilite între profesionişti şi relațiile dintre aceştia şi orice alte subiecte de drept civil, cu privire la desfăşurarea activităților economice aducătoare de profit;
d. cuprinde totalitatea normelor care reglementează raporturile juridice rezultate din filiație, adopție, căsătorie, rudenie.

3. Afacerea reprezintă:
a. o activitate caritabilă, umanitară;
b. o activitate remunerată, desfăşurată în baza unui contract individual de muncă;
c. o profesie liberală generatoare de onorarii;
d. exploatarea unei întreprinderi.

4. Exploatarea unei întreprinderi presupune:
a. încheierea unui contract de muncă cu o anumită întreprindere;
b. exercitarea sistematică a unei activități economice care constă în producerea, administrarea ori înstrăinarea de bunuri sau prestarea de servicii, fie că are scop lucrativ sau nu;
c. activitatea de extragere a resurselor naturale;
d. niciun răspuns.

5. Dreptul afacerilor este o parte a:
a. dreptului privat;
b. dreptului public;
c. dreptului comercial;
d. dreptului civil.

6. Dreptul privat:
a. cuprinde totalitatea normelor juridice care reglementează raporturile juridice încheiate între particulari;
b. cuprinde totalitatea normelor juridice care reglementează raporturile stabilite între stat şi cetățeni, precum şi între state;
c. se caracterizează prin egalitatea juridică a părților;
d. se caracterizează prin subordonarea juridică a subiectelor de drept, în raport cu statul.

7. În dreptul privat:
a. normele juridice sunt apărate de stat, din oficiu;
b. normele juridice sunt apărate la sesizarea părții căreia i-a fost încălcat un drept subiectiv;

c. părțile raporturilor juridice de drept privat sunt doar persoanele juridice;
d. niciun răspuns corect.

8. Relația dintre dreptul afacerilor şi dreptul civil este:
a. parte-întreg;
b. întreg-parte;
c. sunt ramuri de drept aparținând dreptului privat;
d. sunt ramuri de drept aparținând unor sisteme diferite de drept.

Secțiunea 2
Norma juridică. Clasificare

9. Norma juridică:
a. se aplică sporadic;
b. este facultativă;
c. este obligatorie;
d. este personală.

10. Este întotdeauna obligatorie, ca element structural al normei juridice:
a. sancțiunea;
b. ipoteza;
c. dispoziția;
d. niciun răspuns corect.

11. Normele imperative:
a. sunt norme onerative şi prohibitive;
b. sunt norme prohibitive şi dispozitive;
c. sunt norme onerative şi permisive;
d. sunt norme permisive şi dispozitive.

12. Normele onerative:
a. sunt norme dispozitive;
b. sunt norme prohibitive;
c. interzic o anumită conduită;
d. impun o anumită conduită, stabilind rezultatul obligatoriu şi modalitatea concretă de atingere a acelui rezultat.

13. Normele prohibitive sunt norme:
a. supletive;
b. dispozitive;
c. permisive;
d. imperative.

14. Normele dispozitive:
a. stabilesc rezultatul obligatoriu şi mijloacele concrete de atingere a acelui rezultat;
b. stabilesc doar rezultatul obligatoriu, lăsând subiectelor de drept opțiunea de a alege modalitatea de atingere a acelui rezultat;
c. sunt norme imperative;
d. sunt norme onerative.

15. Normele speciale:
a. se aplică tuturor relațiilor sociale dintr-o ramură de drept;
b. reprezintă dreptul comun în acea materie;
c. se aplică unei sfere restrânse de relații sociale dintr-o ramură de drept;
d. nu pot deroga de la normele generale.

16. Normele de trimitere propriu-zise:
a. fac trimitere la o normă care urmează să apară;
b. fac trimitere la o normă existentă deja;
c. sunt norme prohibitive;
d. sunt norme complete.

Secțiunea 3
Norma juridică. Aplicarea în timp, în spațiu şi asupra persoanelor

17. Norma juridică intră în vigoare:
a. la data publicării ei în Monitorul Oficial;
b. după publicarea în Monitorul Oficial, la data prevăzută în Constituție;
c. la 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial sau la o altă dată prevăzută în textul ei;
d. la 30 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României.

18. Norma juridică produce efecte:
a. pentru viitor;
b. pentru viitor şi pentru raporturile juridice născute înaintea intrării sale în vigoare, dar nu mai vechi de 3 ani;
c. numai pentru viitor, cu excepția legii civile mai favorabile;
d. numai pentru trecut.

19. Abrogarea normei juridice înseamnă ieşirea ei din vigoare ca urmare a:
a. intrării în vigoare a unei noi norme juridice;
b. neaplicării normei o perioadă lungă de timp;
c. împlinirii termenului de ieşire din vigoare a normei juridice;
d. dispariției situațiilor cărora li se aplică norma juridică.

20. Aplicarea în timp a normelor juridice este guvernată de principiul:
a. forței juridice obligatorii;
b. aplicării imediate a legii noi;
c. retroactivității;
d. relativității.

21. O normă juridică adoptată pentru situații excepționale (calamitate, stare de necesitate) iese din vigoare:

a. prin abrogare;
b. urmare a încetării cauzei care a determinat situația excepțională;
c. urmare a neapariției timp de 10 ani a cauzei care a determinat situația excepțională;
d. urmare a trecerii timpului.

22. Ultraactivitatea normei juridice:

a. reprezintă supraviețuirea legii vechi şi aplicarea sa, în anumite situații, deşi a apărut o nouă lege;
b. se prezumă;
c. reprezintă aplicarea normei juridice situațiilor apărute înainte de intrarea sa în vigoare;
d. niciun răspuns corect.

23. Formularea „în momentul intrării în vigoare a prezentului act normativ se abrogă orice dispoziție contrară" reprezintă:

a. abrogarea expresă indirectă a normei juridice;
b. abrogarea tacită a normei juridice;
c. căderea în desuetudine a vechii norme juridice;
d. ultraactivitatea.

24. Legea română se aplică:

a. în sediile reprezentanțelor economice ale României în străinătate;
b. la bordul navelor şi aeronavelor româneşti;
c. în bisericile româneşti din străinătate;
d. în sucursalele din străinătate ale agențiilor româneşti de turism.

25. Imunitatea diplomatică de care beneficiază membrii misiunilor diplomatice străine în România reprezintă:
a. ultraactivitatea legii străine;
b. extinderea teritorialității legii române;
c. extinderea teritorialității legii străine;
d. restrângerea teritorialității legii române.

26. Norma juridică:
a. produce efecte juridice *ex nunc* şi *ex tunc*;
b. se aplică cu efect retroactiv;
c. se aplică pentru viitor;
d. nu are niciun efect juridic.

27. Modificarea şi/sau abrogarea Codului civil se pot face:
a. prin lege;
b. prin hotărâre de Guvern;
c. prin hotărâre judecătorească;
d. prin decizie a Curții Constituționale;

28. O.U.G. nr. 44/2008 privind desfăşurarea activităților economice de către persoana fizică autorizată, întreprinderea individuală şi cea familială:
a. este o normă de drept privat cu vocație specială privind persoanele juridice;
b. este o normă de drept privat cu vocație specială;
c. este o normă de drept privat cu vocație generală;
d. niciun răspuns corect.

29. Normele de drept se aplică:
a. doar cetățenilor români;
b. doar cetățenilor străini aflați în România;
c. tuturor cetățenilor români şi străini aflați pe teritoriul României;
d. niciun răspuns corect.

30. Apatrizii sunt:
a. persoane cu dublă cetățenie;
b. persoane care au doar cetățenie română;
c. persoane care au cetățenia unui alt stat, dar nu şi cetățenia română;
d. persoane fără nicio cetățenie.

Secțiunea 4
Interpretarea normei juridice

31. Interpretarea normei juridice presupune:
a. traducerea legislației Uniunii Europene în limba română;
b. traducerea legislației româneşti în limbi străine de circulație internațională;
c. explicarea dispoziției şi sensului normei juridice astfel încât aceasta să se aplice corect;
d. transpunerea legislației Uniunii Europene în legislația română.

32. Interpretarea oficială a unui act normativ se realizează de:
a. Curtea Constituțională, prin decizie;
b. Guvern, prin hotărâre sau ordonanță;
c. Parlament, prin lege;
d. instanțe, prin hotărâri judecătoreşti.

33. Interpretarea oficială a normei juridice:
a. nu este obligatorie;
b. are forță juridică obligatorie şi generală;
c. este obligatorie doar pentru cetățeni, nu şi pentru instanțele de judecată;
d. este obligatorie doar pentru instituțiile administrației publice.

34. Interpretarea neoficială a normei juridice:
a. este cuprinsă în literatura juridică de specialitate;
b. este obligatorie pentru toate subiectele de drept;
c. este realizată de către Parlament;
d. este obligatorie doar pentru autorii ei.

35. Interpretarea normei juridice realizată prin lucrări de specialitate juridică publicate este:
a. obligatorie pentru instanțele de judecată;
b. obligatorie pentru practicienii dreptului;
c. obligatorie pentru autorii actelor normative;
d. facultativă, neavând forță juridică.

36. Interpretarea normei juridice de către instanțele de judecată:
a. este obligatorie în vederea pronunțării viitoarelor hotărâri judecătoreşti;
b. se face în scopul realizării unui precedent judiciar;
c. se face doar pentru aplicarea ei în cazul dedus judecății;
d. este interzisă.

37. Interpretarea gramaticală a normei juridice presupune:
a. explicarea sensului unei dispoziții legale prin analiza sintactică şi morfologică a textului;
b. stabilirea condițiilor istorice şi social-juridice care au stat la baza adoptării normei de interpretare;
c. explicarea raportului dintre norma generală şi norma specială;
d. este realizată doar de către legiuitor.

38. În dreptul afacerilor, normele speciale:
a. sunt interpretate extensiv, atât cu privire la situațiile precizate în ipoteza normei speciale, cât şi cu privire la situațiile similare;

b. sunt de strictă interpretare şi aplicare;
c. sunt concordante cu normele generale;
d. se aplică oricăror situații.

39. Atunci când există neconcordanțe între legislația română şi tratatele privind drepturile fundamentale ale omului la care România este parte:
a. au prioritate reglementările internaționale, chiar dacă legislația națională conține dispoziții mai favorabile;
b. are prioritate Codul civil român;
c. se aplică tratatele internaționale, exclusiv;
d. au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Codul civil român conține dispoziții mai favorabile.

40. O normă juridică neclară:
a. nu se va aplica;
b. se va interpreta astfel încât să producă efecte juridice;
c. se va interpreta astfel încât să nu producă efecte juridice;
d. se va abroga.

41. Argumentul de interpretare conform căruia, atunci când o normă prevede un lucru, se prezumă că ea neagă contrariul este cunoscut în doctrina juridică ca fiind:
a. argumentul *per a contrario*;
b. argumentul de analogie;
c. argumentul *a fortiori*;
d. argumentul *qui potest plus, potest minus.*

42. Regula de interpretare logică conform căreia excepția este de strictă interpretare:
a. nu este recunoscută de legislația română;
b. se aplică dispozițiilor legale care conțin prevederi generale;
c. se aplică dispozițiilor legale care conțin enumerări limitative;